

Monahismul în perioada regalității: Legislația epocii evidențiază numeroase forme de sprijin acordate de stat

Preasfințitul Părinte Ieronim Sinaitul a prezentat luni, la simpozionul „Forme de organizare și funcționare a monahismului ortodox: tradiție bimilenară și provocări contemporane”, o lucrare dedicată legislației care reglementa monahismul în perioada regalității. Autonomia cultelor a făcut posibilă păstrarea tradiției canonice, iar statul oferea numeroase forme de sprijin concret, a concluzionat ierarhul.

În introducerea lucrării, episcopul vicar patriarhal a punctat principalele evenimente care au marcat „devenirea și afirmarea poporului român” în plan civil și bisericesc în timpul regalității:

- Proclamarea României ca Regat (14/26 martie 1881);
- Marea Unire (1 decembrie 1918);
- Primul și al Doilea război mondial (28 iulie 1914 – 11 noiembrie 1918, respectiv 1 septembrie 1939 – 2 septembrie 1945);

- Recunoașterea autocefaliei Bisericii Ortodoxe Române (25 aprilie 1885);
- Unirea Bisericii Ortodoxe din Ardeal, Banat, Crișana și Maramureș cu Biserica din România întregită (23 aprilie 1919);
- Înființarea Patriarhiei Ortodoxe Române (consfințită prin Legea pentru înființarea Patriarhi promulgată la 25 februarie 1925).
- Din punctul de vedere al relației stat-Biserică, perioada regalității se remarcă drept „o perioadă tampon între reformele agresive la adresa Bisericii, de până la 1881 (secularizarea averilor mănăstirești, trecerea evidenței actelor civile în responsabilitatea statului) și ostilitățile regimului comunist”, a afirmat ierarhul.

„Altfel spus, perioada regalității apare ca fiind una de acomodare, de armonizare, de stabilizare a relațiilor eclesial-statale, de fixare a unor principii esențiale în viața Bisericii și în relația acesteia cu Statul.”

Legislația din perioada regalității reflectă intenția statului de a controla și a reglementa din ce în ce mai strict activitatea cultelor și inclusiv activitatea monahală.

Pe de altă parte, corpul legislativ al epocii evidențiază și numeroasele forme de sprijin acordate Bisericii de către stat: pentru salarizarea monahilor, pentru edificarea unor construcții, pentru apărarea și garantarea unor drepturi și libertăți.

În perioada la care lucrarea face referire au fost în vigoare trei Constituții: cea din 1866, cea din 1923 și cea din perioada 1938-1940, care impunea dictatura regală a lui Carol al II-lea.

Toate confereau autonomie cultelor. „Organizarea vieții monahale și a mănăstirilor revenea în responsabilitatea exclusivă a Bisericii și a organismelor sale”, a notat Preasfințitul Părinte Ieronim Sinaitul.

„În virtutea autonomiei cultelor, totuși, legislația de stat adoptată în perioada regalității nu a reușit să se substituie tradiției canonice și rânduielilor bisericești seculare în ceea ce privește organizarea vieții monahale”, a concluzionat episcopul vicar patriarhal.

Astfel, a afirmat el, „în pofida transformărilor care au marcat istoria și societatea românească, viața monahală s-a desfășurat împlinindu-se aceeași tradiție ortodoxă de odinioară, consfințită prin canoane, norme bisericești și alte prevederi regulamentare eclesiale”.

Simpozionul internațional „Forme de organizare și funcționare a monahismului ortodox: tradiție bimilenară și provocări contemporane” a fost deschis luni

dimineață. Lucrările se desfășoară online, timp de trei zile, având invitați din mai multe părți ale lumii.

Foto credit: Basilica.ro / Raluca Ene

basilica.ro